

Publicerad 2010-08-09 07:11 av L Patrik W Johansson

nyöversättning 2010 IVPG...eller i väntan på att få en känga ;
Gouditot=stövlar, kängor, efter den franska titeln 'En attendant Godot' Bilden: Weeping Willow av Claude
Monet 1918-19

I Väntan på Godot: 1.1 (S.Beckett)

~*~

I Väntan på Godot

(En attendant Godot)

~*~

Tragikomed i 2 akter

av

Samuel Beckett

Källa:

http://samuel-beckett.net/Waiting_for_Godot_Part1.html

PJÄSENS PERSONER (Dramatis Personae)

Estragon

Vladimir

Lucky

Pozzo

en pojke

AKT I

1.1 En landsväg. Ett träd.

Kvällning.

Estragon, sittande på en låg vall, försöker att ta av sig kängan. Han drar i den med bägge händer, flåsande. Han ger upp, utpumpad, vilar, försöker ånyo.
Som innan.
In träder Vladimir.

ESTRAGON:

(ger upp igen) Inget att göra åt.

VLADIMIR:

(framskrider med korta, stela steg, benen brett isär) Jag börjar att komma fram till den uppfattningen. Hela livet har jag försökt att skjuta det framför mig, och säga Vladimir, var förnuftig nu, du har ännu inte provat allt. Och jag återupptog kampen. (Han grubblar, tankfullt över kampen. Vänder sig mot Estragon.) Så där är du nu igen.

ESTRAGON:

Är jag?

VLADIMIR:

Jag är glad att se dig tillbaka. Jag trodde du var borta för alltid.

ESTRAGON:

Jag med.

VLADIMIR:

Tillsammans igen till sist! Vi måste ju fira det här. Men hur? (Han funderar.) Res dig så pass så jag kan omfamna dig.

ESTRAGON:

(irriterat) Inte nu, inte nu.

VLADIMIR:

(sårad, kallt) Får man spörja vart Hans Höghet spenderade natten?

ESTRAGON:

I ett dike.

VLADIMIR:

(med beundran) Ett dike! Vart då?

ESTRAGON:

(utan gestikulering) Där borta.

VLADIMIR:

Och de slog dig inte?

ESTRAGON:

Slog mig? Visst slog de mig.

VLADIMIR:

Samma gäng som vanligt?

ESTRAGON:

Samma? Jag vet inte.

VLADIMIR:

När jag tänker på det . . . alla dessa år . . . om inte för mig . . . vart skulle du vara . . . (Bestämt.) Du vore inget annat än en liten hög med ben i detta nu, ingen tvekan om det.

ESTRAGON:

Och vad är det med det?

VLADIMIR:

(dystert) Det är för mycket för en man. (Paus. Muntert.) Å andra sidan vad är det lönt att tappa modet nu, det är vad jag säger. Vi skulle ha tänkt på det för en miljon år sedan, på nittioalet.

ESTRAGON:

Åh sluta att pladdra och hjälp mig av med den här förbannade tingesten.

VLADIMIR:

Hand i hand från toppen av Eiffel Tornet, bland de första. Vi var respektabla på den tiden. Nu är det för sent. De skulle inte ens släppa upp oss igen. (Estragon sliter i sin känga.) Vad gör du?

ESTRAGON:

Tager av mig min känga. Har det då aldrig hänt dig?

VLADIMIR:

Kängor måste avtagas var dag, jag är trött på att tala om det för dig. Varför lyssnar du inte på mig?

ESTRAGON:

(kraftlöst) Hjälp mig!

VLADIMIR:

Gör det ont?

ESTRAGON:

(argt) Ont! Han vill nu veta om det gör ont!

VLADIMIR:

(argt) Ingen annan än du lider någonsin. Jag räknas inte. Jag skulle vilja höra vad du sade om du hade det jag hade.

ESTRAGON:

Gör det ont?

VLADIMIR:

(argt) Ont! Han vill nu veta om det gör ont!

ESTRAGON:

(pekande) Du kan knäppa igen den likväl.

VLADIMIR:

(böjer sig fram) Sant. (Han knäpper sin gylf.) Försumma aldrig de små sakerna i livet.

ESTRAGON:

Vad förväntar du dig välan då, du väntar alltid till sista stund.

VLADIMIR:

(fundersamt) Den sista stunden . . . (Han begrundar det.) Förlängd väntan tär på hjärtat *, vem sade det?

(*Ordspråksboken 13:12 ö.a.)

ESTRAGON:

Varför hjälper du mig då inte?

VLADIMIR:

Ibland så känner jag att den kommer ändå. Då blir jag alldeles konstig. (Han tar av sig sin hatt, stirrar inuti den, känner omkring i den, skakar den, sätter på sig den igen.) Hur skall jag säga? Lättad och ändå på samma gång . . . (han söker efter ordet) . . . bestört. (Med eftertryck.) BE-STÖRT. (Han tar av sig hatten igen, stirrar i den.) Lustigt. (Han knackar på kullen som om han utdrev en främmande kropp, stirrar inuti den åter, sätter på sig den igen.) Inget att göra något åt. (Estragon lyckas med en övermänsklig ansträngning att dra av sig sin känga. Han kikar in i den, känner omkring i den, vänder den upp och ned, skakar den, letar på marken för att se om något har fallit ut, hittar ingenting, känner inuti den igen, blint stirrande framför sig.) Nå?

ESTRAGON:

Ingenting.

VLADIMIR:

Visa mig.

ESTRAGON:

Det finns inget att visa.

VLADIMIR:

Försök att sätta på den igen.

ESTRAGON:

(undersöker sin fot) Jag skall vädra den ett slag.

VLADIMIR:

Där har du mänskligheten helt och hållet, skyller på sina kängor när hans fötter felar. (Han tar av sig hatten igen, stirrar inuti den, känner omkring i den, knackar på kullen, blåser in i den, sätter på sig den igen.) Det här börjar att bli oroväckande. (Tystnad. Vladimir i djupa tankar, Estragon drar i sina tår.) En av tjuvarna skonades. (Paus.) Det är en hygglig procenthalt. (Paus.) Gogo.

ESTRAGON:

Va?

VLADIMIR:

Ponera att vi ångrade oss.

ESTRAGON:

Ångrade vad?

VLADIMIR:

Åh . . . (Han tänker över det.) Vi skulle inte behöva gå in på detaljer.

ESTRAGON:

Att vi föddes?

Vladimir bryter ut i ett hjärtligt skratt vilket han omedelbart kväver, med sin hand tryckande mot sitt blygdben, hans ansikte förvrängt.

VLADIMIR:

Man vågar knappt skratta längre.

ESTRAGON:

Förskräckliga umbäranden.

VLADIMIR:

Att le blott. (Han ler plötsligt från öra till öra, fortsätter att le, upphör lika tvärt.) Det är inte samma sak. Inget att göra åt. (Paus.) Gogo.

ESTRAGON:

(irriterat) Vad är det?

VLADIMIR:

Har du någonsin läst Bibeln?

ESTRAGON:

Bibeln . . . (Han tänker efter.) Jag måste ha tagit mig en titt på den.

VLADIMIR:

Minns du Evangelierna?

ESTRAGON:

Jag minns kartorna över det Heliga Landet. Färglagda var de. Mycket vackra. Döda Havet var blekblått. Blotta anblicken av det gjorde mig törstig. Det är dit vi ska, brukade jag säga, det är dit vi ska på bröllopsresa. Vi ska simma. Vi ska vara lyckliga.

VLADIMIR:

Du borde ha blivit poet.

ESTRAGON:

Jag var det. (Gestikulerar mot sina trasor.) Är det inte uppenbart?

Tystnad.

VLADIMIR:

Vart var jag . . . Hur är det med din fot?

ESTRAGON:

Svullnar synbart.

VLADIMIR:

Åh ja, de tvenne tjuvarna. Minns du den historien?

ESTRAGON:

Nix.

VLADIMIR:

Ska jag berätta den för dig?

ESTRAGON:

Nix.

VLADIMIR:

Det får tiden att gå. (Paus.) Två tjuvar, korsfästa vid samma tidpunkt som vår Frälsare. Den ena—

ESTRAGON:

Vår vad då?

VLADIMIR:

Vår Frälsare. Två tjuvar. Den ena ska ha frälsts och den andra . . . (han söker efter motsatsen till frälst) . . . fördömd.

ESTRAGON:

Frälst från vad då?

VLADIMIR:

Helvetet.

ESTRAGON:

Jag går nu.

Han rör sig inte.

VLADIMIR:

Och ändå . . . (paus) . . . hur kommer det sig – det här tråkar inte ut dig hoppas jag – hur kommer det sig att av de fyra Evangelisterna talar bara en om en tjuv som frälstes. Alla fyra var där – eller däromkring – och blott en enda talar om en tjuv som frälstes. (Paus.) Kom igen nu, Gogo, slå tillbaka bollen, kan du inte det, någon enstaka gång?

ESTRAGON:

(med överdriven entusiasm) Jag finner detta högst extraordinärt intressant.

VLADIMIR:

En av de fyra. Av de andra tre, nämner två inga tjuvar alls och den tredje säger att bägge hade skymfat honom.

ESTRAGON:

Vem då?

VLADIMIR:

Vad då?

ESTRAGON:

Vad är allt detta om? Skymfat vem då?

VLADIMIR:

Frälsaren.

ESTRAGON:

Varför då?

VLADIMIR:

För att han inte frälste dem.

ESTRAGON:

Från helvetet?

VLADIMIR:

Imbecill! Från döden.

ESTRAGON:

Jag tyckte att du sa helvetet.

VLADIMIR:

Från döden, från döden.

ESTRAGON:

Vad är det med det nu då?

VLADIMIR:

Då måste bägge två ha varit fördömda.

ESTRAGON:

Och varför inte?

VLADIMIR:

Men en av de fyra säger att en av de bägge frälstes.

ESTRAGON:

Nå? De kan inte enas och så var det inte mer med den saken.

VLADIMIR:

Men alla fyra var ju där. Och bara en talar om en tjuv som frälstes. Varför tro på honom mer än de andra?

ESTRAGON:

Vem tror på honom?

VLADIMIR:

Alla. Det är den enda versionen de vet om.

ESTRAGON:

Folk är förbaskade mig oupplysta apor.

Han reser sig smärtsamt, går haltande långt åt vänster, stannar till, blickar långt in i fjärran med sin hand skyddande sina ögon, vänder, går långt åt höger, blickar in i fjärran. Vladimir betraktar honom, går sen och plockar upp kängan, stirrar in i den, släpper den snabbt.

VLADIMIR:

Fy!

Han spottar. Estragon flyttar sig mot mitten, stannar till med ryggen mot publiken.

ESTRAGON:

Förtjusande plats. (Han vänder sig om, närmar sig framkanten, stannar och står mot publiken.) Inspirerande utsikter. (Han vänder sig igen till Vladimir.) Låt oss gå.

VLADIMIR:

Vi kan inte.

ESTRAGON:

Varför inte det?

VLADIMIR:

Vi väntar på Godot.

ESTRAGON:

(förtvivlat) Åh! (Paus.) Är du säker på att det var här?

VLADIMIR:

Vad då?

ESTRAGON:

Här som vi skulle vänta.

VLADIMIR:

Han sa vid trädet. (De ser på trädet.) Ser du några andra?

ESTRAGON:

Vad är det?

VLADIMIR:

Jag vet inte. Ett pilträd.

ESTRAGON:

Vart är löven?

VLADIMIR:

Det måste väl vara dött.

ESTRAGON:

Inga fler tårar.

VLADIMIR:

Eller så är det kanske inte säsong än.

ESTRAGON:

Ser mer ut som en buske tycker jag.

VLADIMIR:

En bärbuske.

ESTRAGON:

En snårbuske.

VLADIMIR:

Å---. Vad insinuerar du då? Att vi har kommit till fel plats?

ESTRAGON:

Han borde varit här.

VLADIMIR:

Han sa inte helt säkert att han skulle komma.

ESTRAGON:

Och om han inte kommer?

VLADIMIR:

Så kommer vi väl tillbaks igen imorgon.

ESTRAGON:

Och sedan dagen efter morgondagen.

VLADIMIR:

Det är möjligt.

ESTRAGON:

Och så vidare.

VLADIMIR:

Poängen är—

ESTRAGON:

Tills han kommer.

VLADIMIR:

Du är skoningslös.

ESTRAGON:

Vi kom hit igår.

VLADIMIR:

Åh nej, där tar du miste.

ESTRAGON:

Så vad gjorde vi välan igår?

VLADIMIR:

Så vad gjorde vi välan igår?

ESTRAGON:

Ja.

VLADIMIR:

Ja men . . . (Argt.) Inget är ju säkert när du är i närheten.

ESTRAGON:

Enligt min mening så var vi då här.

VLADIMIR:

(ser sig omkring) Du känner igen stället?

ESTRAGON:

Det sa jag inte.

VLADIMIR:

Nå?

ESTRAGON:

Det spelar väl ingen roll.

VLADIMIR:

Det gör detsamma . . . det där trädet . . . (vänder sig mot publiken) detta kärr . . .

ESTRAGON:

Du är säker på att det var ikväll?

VLADIMIR:

Va?

ESTRAGON:

Som vi skulle vänta.

VLADIMIR:

Han sa Lördag. (Paus.) Tror jag.

ESTRAGON:

Tror du.

VLADIMIR:

Jag måste ha noterat det. (Han trevar i sina fickor, proppfulla med blandat skräp.)

ESTRAGON:

(mycket lömskt) Men vilken Lördag? Och är det Lördag? Är det inte snarare Söndag? (Paus.) Eller Måndag? (Paus.) Eller Fredag?

VLADIMIR:

(ser vilt omkring sig, som om datumet vore inskrivet i landskapet) Det är inte möjligt!

ESTRAGON:

Eller Torsdag?

VLADIMIR:

Vad ska vi göra?

ESTRAGON:

Om han kom igår och vi inte var här kan du vara säker på att han inte kommer tillbaks idag.

VLADIMIR:

Men du säger att vi var här igår.

ESTRAGON:

Jag kan ju ta miste. (Paus.) Låt oss sluta prata ett tag, om du ej har något emot det?

VLADIMIR:

(svagt) Gärna för mig. (Estragon sätter sig ned på vallen. Vladimir vankar oroligt av och an, stannar emellanåt för att blicka långt i fjärran. Estragon faller i sömn. Vladimir stannar slutligen framför Estragon.)

Gogo! . . . Gogo! . . . GOGO!

Estragon vaknar så med ett ryck.

ESTRAGON:

(återbördad till sin fruktansvärda situation) Jag hade somnat! (Förtvivlat.) Varför låter du mig aldrig få sova?

VLADIMIR:

Jag kände mig ensam.

ESTRAGON:

Jag drömde.

VLADIMIR:

Säg inget!

ESTRAGON:

Jag drömde att—

VLADIMIR:

SÄG INGET!

ESTRAGON:

(gestikulerar mot universum) Detta räcker för dig? (Tystnad.) Det är inte snällt av dig, Didi. Vem ska jag då tala om mina privata mardrömmar för om jag inte kan berätta dem för dig?

VLADIMIR:

Låt dem då vara privata. Du vet att jag inte kan med det där.

ESTRAGON:

(kallt.) Det finns tillfällen då jag funderar om det inte är bättre att vi skiljs åt.

VLADIMIR:

Du skulle inte gå långt.

ESTRAGON:

Det skulle vara hemskt synd, verkligen för hemskt synd. (Paus.) Skulle det inte, Didi, vara verkligen för hemskt synd? (Paus.) När du tänker på vägens skönhet. (Paus.) Och godheten hos vägfarna. (Paus. Inställsamt.) Skulle det inte, Didi?

VLADIMIR:

Lugna dig.

ESTRAGON:

(överdådigt.) Lugn . . . lugn . . . Engelsmännen säger luwn. (Paus.) Känner du till historien om

Engelsmannen på bordellen?

VLADIMIR:

Ja.

ESTRAGON:

Berätta den för mig då.

VLADIMIR:

Åh sluta nu!

ESTRAGON:

En Engelsman som druckit lite mer än brukligt fortskrider till en bordell. Ställets Madame frågar om han vill ha en som är ljus, en mörk eller en rödhårig. Fortsätt.

VLADIMIR:

SLUTA!

Vladimir i skyndsam sorti. Estragon ställer sig upp och följer honom ända till scenens framkant. Estragon gestikulerar likt en åskådare som hejar på en boxare. In träder Vladimir. Han stryker förbi Estragon, korsar scenen med nedböjt huvud. Estragon tar ett steg mot honom, stannar så.

ESTRAGON:

(försiktigt.) Du ville tala med mig? (Tystnad. Estragon tar ett steg framåt.) Du hade något att säga mig?

(Tystnad. Ännu ett steg framåt.) Didi . . .

VLADIMIR:

(utan att vända sig om) Jag har inget att säga dig.

ESTRAGON:

(ett steg framåt) Du är förargad? (Tystnad. Ett steg framåt.) Förlåt mig. (Tystnad. Åter ett steg framåt.

Estragon lägger sin hand på Vladimirs axel.) Kom nu, Didi. (Tystnad.) Ge mig din hand. (Vladimir halvvänder.) Omfamna mig! (Vladimir steltnar till.) Var nu inte envis! (Vladimir mjuknar igen. De omfamnar varann.

(Sven Wollter och Ivar Wiklander 2009)

Estragon studsar tillbaka.) Du stinker vitlök!

VLADIMIR:

Det är för njurarna. (Tystnad. Estragon ser uppmärksamt på trädet.) Så vad gör vi nu?

ESTRAGON:

Väntar.

VLADIMIR:

Jo, men medan vi väntar.

ESTRAGON:

Om vi skulle hänga oss själva?

VLADIMIR:

Hmm. Det skulle ge oss en erektion.

ESTRAGON:

(högeligen exalterad) En erektion!

VLADIMIR:

Med dess efterföljd. Där det faller växer det alruna. Det är därför som de skriker då du drar upp dem. Visste du inte det?

ESTRAGON:

Låt oss hänga oss genast!

VLADIMIR:

Från en gren? (De går mot trädet.) Jag skulle inte lita på det.

ESTRAGON:

Vi kan alltid försöka.

VLADIMIR:

Varsågod och sätt igång.

ESTRAGON:

Efter dig.

VLADIMIR:

Nä nä, du först.

ESTRAGON:

Varför just jag?

VLADIMIR:

Du är lättare än jag är.

ESTRAGON:

Just det!

VLADIMIR:

Jag förstår inte.

ESTRAGON:

Använd ditt intellekt, kan du det?

Vladimir använder sitt intellekt.

VLADIMIR:

(slutligen) Jag kvarbliver i mörkret.

ESTRAGON:

Så här ligger det till. (Han funderar.) Grenen . . . grenen . . . (Argt.) Använd skallen, kan du det?

VLADIMIR:

Du är mitt enda hopp.

ESTRAGON:

(med möda) Gogo lätt—grenen ej gå av—Gogo död. Didi tung—gren bryts—Didi ensam. Däremot—

VLADIMIR:

Jag hade inte tänkt på det.

ESTRAGON:

Om du kan hänga där kan allt hänga där.

VLADIMIR:

Men är jag tyngre än dig?

ESTRAGON:

Så brukar du säga. Jag vet inte. Det är en jämn kamp. Eller näst intill.

VLADIMIR:

Nå? Så vad gör vi?

ESTRAGON:

Låt oss inte göra någonting. Det är säkrast.

VLADIMIR:

Låt oss vänta och se vad han säger.

ESTRAGON:

Vem?

VLADIMIR:

Godot.

ESTRAGON:

Bra idé.

VLADIMIR:

Låt oss vänta tills vi vet precis hur landet ligger.

ESTRAGON:

Å andra sidan kan det vara bättre att smida innan järnet har kallnat.

VLADIMIR:

Jag är nyfiken på att höra vad han har att komma med. Sedan så kan vi ha det eller passa.

ESTRAGON:

Vad exakt frågade vi honom om?

VLADIMIR:

Var du inte där?

ESTRAGON:

Jag kan inte ha lyssnat då.

VLADIMIR:

Åh . . . Inget speciellt.

ESTRAGON:

En slags bön.

VLADIMIR:

Precis.

ESTRAGON:

En ödmjuk bedjan.

VLADIMIR:

Exakt.

ESTRAGON:

Och vad svarade han?

VLADIMIR:

Att han fick se.

ESTRAGON:

Att han ingenting kunde utlova.

VLADIMIR:

Att han behövde tänka på det.

ESTRAGON:

Hemma i lugn och ro.

VLADIMIR:

Konsultera sin familj.

ESTRAGON:

Sina vänner.

VLADIMIR:

Sina agenter.

ESTRAGON:

Sina medarbetare.

VLADIMIR:

Sina böcker.

ESTRAGON:

Sin bankbok.

VLADIMIR:

Innan han beslöt sig.

ESTRAGON:

Det är det normala.

VLADIMIR:

Är det inte?

ESTRAGON:

Jag tror att det är det.

VLADIMIR:

Jag tror det med.

Tystnad.

ESTRAGON:

(ivrigt) Och vi?

VLADIMIR:

Ursäkta mig?

ESTRAGON:

Jag sa, och vi?

VLADIMIR:

Jag förstår inte.

ESTRAGON:

Vart kommer vi in i bilden?

VLADIMIR:

Kommer in?

ESTRAGON:

Ta god tid på dig.

VLADIMIR:

Kommer in? På våra händer och knän.

ESTRAGON:

Så det är så illa?

VLADIMIR:

Ers Nåd behagar att hävda sin företrädesrätt?

ESTRAGON:

Har vi inga rättigheter längre?

Skratt från Vladimir, kvävt som innan, och utan leendet.

VLADIMIR:

Du skulle få mig att skratta om det icke vore förhindrat.

ESTRAGON:

Har vi förlorat våra rättigheter?

VLADIMIR:

(uttryckligen) Vi gjorde oss av med dem.

Tystnad. De förblir orörliga, med armar hängande, huvuden sänkta, sviktande knän.

ESTRAGON:

(svagt) Vi är inte bundna? (Paus.) Vi är inte—

VLADIMIR:

Lyssna!

De lyssnar, groteskt stela.

ESTRAGON:

Jag hör ingenting.

VLADIMIR:

Hsst! (De lyssnar. Estragon tappar balansen, ramlar nästan. Han griper tag i Vladimirs arm, som vacklar. De lyssnar, sammanfösta.) Inte jag heller.

Suckar av lättnad. De slappnar av och delar på sig.

ESTRAGON:

Du skrämdde mig.

VLADIMIR:

Jag trodde att det var han.

ESTRAGON:

Vem då?

VLADIMIR:

Godot.

ESTRAGON:

Bah! Vinden i vassen.

VLADIMIR:

Jag kunde ha svurit på att jag hörde rop.

ESTRAGON:

Och varför skulle han nu ropa?

VLADIMIR:

Åt sin häst.

Tystnad.

ESTRAGON:

(våldsamt) Jag är hungrig!

VLADIMIR:

Vill du ha en morot?

ESTRAGON:

Är det allt som finns?

VLADIMIR:

Jag kanske har några rovor.

ESTRAGON:

Ge mig då en morot. (Vladimir genomsöker sina fickor, tar ut en rova och ger den till Estragon som biter i den. Förargat.) Det är en rova!

VLADIMIR:

Åh ursäkta! Jag kunde ha svurit på att det var en morot. (Han söker igenom sina fickor igen, finner ingenting annat än rovor.) Allt som finns är rovor. (Han letar vidare.) Du måste ha fått den sista. (Han letar vidare.)

Vänta, jag har den. (Han tar fram en morot och ger den till Estragon.) Där har du, käre vän.

(Estragon torkar moroten på sin ärm och börjar så att äta den.) Få den att räcka ett tag, det var den sista av dem.

ESTRAGON:

(tuggar) Jag ställde en fråga.

VLADIMIR:

Åh.

ESTRAGON:

Svarade du?

VLADIMIR:

Hur är moroten?

ESTRAGON:

Det är en morot.

VLADIMIR:

Så mycket bättre, så mycket bättre. (Paus.) Vad var det som du ville veta då?

ESTRAGON:

Det har jag glömt. (Tuggar.) Det är vad som irriterar mig så. (Han ser uppskattande på moroten, dlinglar den mellan finger och tumme.) Jag ska aldrig glömma den här moroten. (Han suger på dess ände meditativt.) Åh ja, nu minns jag.

VLADIMIR:

Nå?

ESTRAGON:

(med munnen full, uttrycksöst) Vi är inte bundna?

VLADIMIR:

Jag hör inte ett ord du säger.

ESTRAGON:

(tuggar, sväljer) Jag frågar dig om vi är uppbundna.

VLADIMIR:

Bundna?

ESTRAGON:

Bund-na.

VLADIMIR:

Bundna på vilket sätt?

ESTRAGON:

Av tvång.

VLADIMIR:

Men till vilken? Av vilken?

ESTRAGON:

Till din man.

VLADIMIR:

Till Godot? Bundna till Godot! Vilken tanke! Inte du tal om den saken. (Paus.) För tillfället.

ESTRAGON:

Hans namn är Godot?

VLADIMIR:

Jag tror det.

ESTRAGON:

Tänka sig. (Han höjer vad som finns kvar av moroten vid bladstumpen, snurrar den inför hans ögon.)

Lustigt, ju mer man äter desto värre blir den.

VLADIMIR:

Med mig är det precis tvärtom.

ESTRAGON:

Med andra ord?

VLADIMIR:

Jag blir van med dyngan medan jag håller på.

ESTRAGON:

(efter förlängd begrundan) Är det tvärtom?

VLADIMIR:

En fråga om temperament.

ESTRAGON:

Om karaktär.

VLADIMIR:

Ingenting som du kan göra någonting åt.

ESTRAGON:

Ingen vits att streta emot.

VLADIMIR:

Man är som man är.

ESTRAGON:

Ingen vits med att åma sig.

VLADIMIR:

Det väsentliga ändrar sig aldrig.

ESTRAGON:

Inget att göra något åt. (Han erbjuder återstoden av moroten till Vladimir.) Vill du avsluta den?

Ett fruktansvärt skrik, nära inpå. Estragon tappar moroten. De förblir orörliga, och gör sedan tillsammans ett plötsligt utfall mot kulisserna. Estragon stannar halvvägs, springer tillbaka, plockar upp moroten, stoppar ned den i sin ficka, springer för att återförena sig med Vladimir som väntar på honom, stannar igen, springer tillbaka, plockar upp sin känga, springer för att återförena sig med Vladimir. Sammanfösta, med hukande axlar, hopkrupna bort från det hotande, väntar de.

Samuel Beckett 1952

L Patrik WJ svensk version 23-29/07 & 07-08/08/10

Mer Beckett från 2009 av undertecknad:

Beckett översättningar & kommentarer

Använd gärna min blogg för eventuella översättaruppdrag)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L Patrik W Johansson med Poeter.se id #26710 innehar upphovsrätten